

SZOLNOKI LAPOK.

TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 kor. Negyedévre . . . 2 kor.
Félévre 4 kor. Egyes szám ára. 16 fill.

Felelős szerkesztő:

HÁY GÉZA.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség telefonszáma 52.
Kiadóhivatal telefonszáma 56.

Nyílt-tér sora 1 korona

Torzsalkodások.

A nagy nemzeti ünnep: márczius 15-ének szolnoki megünneplése, fájdalom, nagyon is beigazolta azon jóakaratu figyelmeztetés szükségességét és időszerűségét, mely mult számunkban városunk polgárságát a képviselőválasztások által okozott társadalmi surlódások elfelejtésére, az üdvös és hasznos köztörekvések együttes, illetve előmozdítására ösztönözte; kimutatta, hogy a széthuzás csak az egyéni, kicsinyes indulatoknak pillanatnyi kielégítése, mely istápolhat alacsony ösztönöket, de végzetesen megakasztja a társadalmi természetes evolúciót, az okszerű fejlődést.

Szolnok város közönsége a magyar modern állam születése napját frakciókra szakadva ünnepelte és egyik része hivalkodva tüntetett azzal, hogy a nemzeti ideálnak külön gyűjt áldozatot. Helybeli laptársaink, a frakciók hivatalos és nem hivatalos szócsövei megütközéssel konstatálják, hogy:

»Az ünnep összhangját . . . az ünnepbontók megzavarták és Szolnokváros nem ünnepelhette ugy e napot, — azon impozáns társadalmi harmoniában — mint az előző években». És:

»Elszomorító disharmonikus hangok vegyültek bele a mai márczius 15-ikének megünneplésébe. Városunk társadalmi és politikai egyesületei okos dolognak tartották egyet nem érteni abban, hogy ki rendezze a népünnepet a szabadság emlékénel. A körül folyt a harcz, hogy kit illesen a szabadság szobránál az elsőség, s hogy ki legyen aláírva a falragasznak, a mely az ünnepélyről felvilágosít«.

Nyilvánvaló, hogy nem annak van igaza, ki az »ünnepbontókat« megvádolja ugyan, de egyuttal segít maga is ünnepet bontani, — hanem annak, ki az egyenlőség és testvériség nagy emléknapiján számüzni kívánja a pártoskodást és tiltakozik minden monopolizálás ellen, akár a »Megyei kaszinó«, akár az »Egyetértési kör« beszéli magát bele az önértékítésbe.

Hanem ez ma már bevégzett tény, nem lehet rajta változtatni. Laptársunk, a »Tiszavidék«, elvégezte mindenki helyett az ítélkezést is. Nem felel meg kitűzött programunknak tovább rekriminálni. Nekünk az a feladatunk, hogy levonjuk ez elszomorító tény tanúságait és ismételve figyelmeztessük társadalmunkat, hogy az erők egyesítése: haladás, azok indulatos szétbontása: visszaesés. Mindaz pedig, ki az egyéni önzést, szenvedélyt, gyűlölködést szánalmasan átlátszó fikcióval, nagy politikai jelszavak mögé bujtatja és az

ily tetszetős kendőzéssel igyekszik forgalomba hozni: lelketlen farizeus, ki — az Irással szólva: »az atyám házát kereskedés házává teszi!«

A frázisok e festékét kell mindenekelőtt letörülni az álorszakokról.

Mult számunkban meg nem zavarható tárgyla-gossággal némileg nemzetgazdasági alapon mutattuk be a szolnoki társadalmi szakadás okait. Mint értesültünk, soknak zokon is esett a »produktív« és »inproduktív« osztályozás, pedig semmi sem állott tőlünk távolabb, mint ebben a distinkcióban bárminő kicsinylésnek kifejezést adni: használtuk abban az értelemben, mint azt Stuart Mill használja és elismertük tényezői fontosságukat, szükségességüket épugy, mint a nemzetgazdászok e nagymestere elismeri; Carey Henrik a társadalmi tudomány e zseniális alapvetőjének e tekintetben, sokkal ridegebb nézeteit nem kívántuk értékesíteni (bár sok analogia csábitott) . . . és mégis apprehenziót arattunk, mert hiszen éppen az a baj, hogy a szolnoki kedélyek ma nagyon ingerültek. Mult számunkban igyekeztünk ez ingerültségnek mélyen fekvő okait adni, most majd tükröt állítunk a nyilvánulások elé.

Miért is ingerültek közvetlenül most a szolnokiak?

A polgárság egyik fele azért haragszik, mert országgyűlési képviselője nem Kreutzer Balázs lett, — a másik fele azért haragszik, hogy az egyik fele miért nem tud belenyugodni Kreutzer bukásába és miért akarja kimeríteni a törvény minden eszközét, ez alapján véve személyes aspiráció érvényesítésére.

Hogy egy bukott párt haragszik, az igen természetes jelenség, de hogy a győztes is annyira izgatott, hogy sajtóorganumában (mely »hivatalos« lap) a választás elleni petíció költségeire gyűjtöket mindenféle künparagrafusok alapján karóba huzni, kerékbe törni és felnégyeltetni akarja, ez már kolerikus kitörés, mely kompromittálja azt az erkölcsi testületet, melynek nézeteit képviselni látszik. Hogy ez nem sikerül, az természetes, mert hiszen mindenki tudja, hogy egy jelöltnek meg nem engedett eszközökkel megbuktatása nemcsak a jelölt jogainak megsértése, hanem sokkal nagyobb jogsérelme a választóknak, kik erőszakos módon gátoltattak meg jogaik gyakorlásában. Ha tehát a jogorvoslat törvényes előfeltétele egy bizonyos pénzösszeg letétele, akkor annak deponálására elsősorban a választó közönség jogosult, az teljesen mellékes lévén, hogy spontán összeadás eredménye-e ez a pénz, vagy gyűjtés által szereztetett? Ezt megtorolni »200 korona birsággal, fizetéskeptelenség esetén fogságra vál-

tozlatandó büntetéssel nem juthat eszébe hatóságnak. A rendőrkapitány biztatása nemcsak az animozitás izléstelensége, hanem egyuttal nagy ügyetlenség is, mert ez a szertelen idegesség a peticziótól félteni látszik a mandátumot, tehát meggyanúsítja a választást.

És ami legrosszabb dolog, az ilyen kifakadás nem a megsértett jogrend védelmének benyomását teszi az olvasóra, hanem bosszuért lihegést árul el és így szítja az elkeseredést, gyűlölködő ellenségeskedést: miután pedig laptársunktól öntudatlan megnyilatkozást a világért sem merünk feltételezni, szándékosnak kell tekintenünk ezt a nyers izgatást, mi egy hivatalos lap hasábjain nagyon, de nagyon elszomorító jelenség. Igen súlyos tünete a szolnoki általános ingerültségnek.

De hát haladjunk tovább a vezérszálon valódi-e az a jelszó, mely a 48-as párt elkeseredését a szabadelvű párt ellen látja a közadakozás segélyével indítandó peticzióban, vagy a szabadelvű párt elkeseredését a 48-as párt ellen a márczius 15-iki ünnepély szepertizáló megrontásában?

Tény az, hogy a Kreutzer-párt peticzióalt az 1901. évi október 2-iki választás ellen és ugyancsak a Kreutzer-párt akar peticionálni az 1902-iki márczius 5-iki választás ellen. A Kreutzer-párt 1901-ben is, 1902-ben is Szolnokon igen kevés változattal, ugyanazon elemekből állt: ez is tény. Igen, de az október 2-iki választást a Kreutzer-féle szabadelvű-párt peticionálta akkor midőn szabadelvűpárti képviselő kapta a mondátumot, a márczius 5-iki választást Kreutzer-féle 48-as párt szándékozik peticionálni. Az alternatíva tehát: vagy október 2-án a ma már nem szokatlan módon „elveik fentartása mellett” a 48-asok maszkirozták magukat szabadelvűeknek, vagy márczius 5-én a szabadelvűek tartották fenn elveiket és a 48-as veres dominóba bújtak, de egyik esetben sem szereztek kétségbevonhatatlan jogcímet arra, hogy mint a negyvennyolczas elvek mártyrjai gerálják magukat és az országos 48-as függetlenségi-párt nincs jogosítva ezeket az alkalmi mártyrokat kisajálítani.

Ország politikai gravameneket tehát szerénytelen-ség emlegetni. A szolnoki Kreutzer-párt haragszik mert nem válaszlhatta meg képviselőnek Kreutzer Balázst.

Már most lássuk az érem másik oldalát. Az 1896—1901. ciklusban Szolnokot a szabadelvű-párti Kiss Ferencz képviselte, 1898-ban fuzionált is, de teljesen passzív szereplése nem elégítette ki a szolnoki polgárság nagy részének igényét. Az általános választáskor az ország tulnyomó részének példáját követve Szolnok az „új rendszernek” megfelelőbb szabadelvű képviselőt akart küldeni a parlamentbe. Olyannyira szabadelvűpárti volt egész Szolnok, mint még soha, egy kis jó akarattal és körültekintéssel minden igénynek megfelelő jelöltbe megnyugodva egyhangú választást lehetett volna elérni, és ez lett volna a szabadelvű párt valódi érdeke de a beteges osztály- és egyéni ambíció útját állta ennek az egyedül reális megoldásnak, és ez a végzetes hiba az ellen-zékbe hajtotta a szolnoki polgárság nagyon tekintélyes részét, lángbaborította az egyéni elégedetlenség évek során felhalmozódott gyúanyagját. Akik ezt csak közvetve is előidézték, egyáltalán nincsenek jogosítva a szabadelvűpárt hivatalos vértetében mint paten-

tírozott liberális bajnokok feszíteni. Khaki forma ruha ez csak!

Azután a nagy német költő szerint az a gonosz tett átka, hogy folyton gonoszt szül. Most már hulámanak az indulatok, a szenvedély vette át az uralmat és ime a szabadelvűek összevesznek a még szabadabb elvű 48-asokkal, hogy melyik jogosultabb a szabadelvűség legnagyobb ünnepeinek megünneplésére. Mint a vásott gyermekek lökdösődnek, hogy ki üljön az első padba. Milyen szánalmas dolog az ilyen akkor, midőn egy nagy historiai momentum áhíthatos felújítása a cél, midőn mindez — bárhol legyen is, akár elül, akár hátul — ki e napon összelelkesezővel ujtotta meg a nagy márczius szent fogadalmát: első volt, de viszont mindaz, ki nem érezte szívében őszintén az egyenlőséget, a testvériséget, bármennyire furakodott is az első sorba: utolsó volt. Az emberiség e nagy hivatásáért küzdőket ott bírálják el, hol megvizsgálják a sziveket, a veséket is. Ott nem használ a szingazdag maskara!

Ezek a levezetések azt az eredményt látszanak mutatni, mintha Szolnokon csak egyéni küzdelmek élestedtek volna ki ily veszedelmes torzsalkodásokká és e harcokba a seregeket erős egyének szuggestiója táborozta; felületes megítéléssel azt lehetne hinni, hogy Kiss és Kreutzer birkózása az egész landsknechtek szekundálásával. Hogy ez nem úgy van, hanem társadalmi osztályok erkölcsi és anyagi érdekeinek összeötközése, nemzetgazdasági faktorok kiegyenlítődése, azt a mult számunkban kifejtettük, és akkor is épügy, mint most, kérve kértük a polgárságot, hogy saját jól felfogott érdekükben azokat az érintkezési pontokat keressék, melyek a társadalmat békés együttműködésre segítik.

A háború: pusztulás!

Krónikus baj orvossága.

A legutóbb kiadott alispáni jelentésben a következő megdöbbsentő vallomás olvasható:

»Közbiztonsági állapotaink az elmúlt évnegyedben is kielégítőek voltak, rendkívüli intézkedésre csakis Szolnok városban volt szükség, a hol a verekedések napirenden voltak s a duhajkodó legények a közbiztonságot valóban veszélyeztették. A helybeli rendőrség teljesen képtelen lévén a rend helyreállítására, csendőrségi kiségitést kértem Szolnok város részére, ami meg is adatván, a csendőrorjáratok segítségével sikerült a rendet helyreállítani.

A csendőrség közreműködésének felette hasznos voltát s a helyi rendőrség működésének nagy mértékű hatástalanságát tapasztalva, megindítottam a tárgyalásokat arra nézve, vajjon nem lehetne-e Szolnokon a közrend és közbiztonság fenntartására a csendőrséget állandóan alkalmazni?»

Egyik laptársunk azután ehhez az alispáni gyónáshoz egy újdonság szűk keretében a következő könnyűvérű kommentárt csatolja:

„Annál is inkább örülünk ezen bölcs intézkedésnek és előre látó gondosságnak, mert a csendőrség rövid idei itt tartózkodása kezdeményezte azt, hogy van már olyan ember is, aki ki mer menni az utcára és hogy azóta súlyosabb beszámítás alá eső vérengzésre vetemedni nem merészkedtek

a „hires legények“ és ha itt maradnak a csendőrök, remélhetjük, hogy amit neveléssel nem lehetett, vagy talán nem is próbálták kiirtani a szülők és a legjobb szándékkal működő tanítók a suhanczokból, azt kiirtja belőlük a szuronyok villogása és a kakastoll látása. Szükségesnek tartjuk a csendőrség fenntartását azért is, hogy újból ki ne törjön elmenetelük után a vérengzési mánia, ha ismét a rendőrök kezére lenne bízva a közbiztonság fenntartása. Ha azután sikerülni fog a csendőrség állandósítása, a rendőrök, a kézbesítések végett szükséges embereken felül, bátran nyugalomba vonulhatók lesznek.

Valószínű, hogy ezzel ez a nagy horderejű általános kalamitás csendes részvétellel eltemettetik. De hát mi nem mellőzzük köteles érdeklődésünk koszorúit, nem lehet ezt az életbevágó dolgot ilyen suttogva, butogva elföldelni. Krízis van a vidéki rendőrségek krónikus betegségében, oly kritikus válság, melyben a mindenféle kanalas orvosok nem idézhetnek elő gyógyulást, az elhanyagolás nem hozhat halált, csak kínos vergődés áldozatai vagyunk a súlyos beteggel együtt, holtra mérülve a folytonos ápolásban. Mint csodátevő szerumot — majd egy évtized óta várjuk az államosítást, de meg kellett győződnünk, hogy hiába várunk, magunknak kell a radikális operációhoz fogni.

Megyénk derék főispánjái e hervadhatatlan érdem, hogy az első bizturivágást megtette.

Kimondta őszintén, himezetlenül, hogy Szolnok rendőrsége még a rakoncátlan, duhaj paraszt legényekkel szemben is képtelen a rend helyreállítására és elismerte nyilvánosan, hogy a helyi rendőrség működésének nagy mértékű hatástalanságát tapasztalta. Bejelentette ünnepélyesen a csődöt és egyúttal meg is mutatta a módot, melylyel a teljes bukást el lehet kerülni. Kérdemelte ezért nemcsak Szolnok, hanem az egész megye osztatlan halálját, mert ha csak egy arasztal is tovább tekintünk a közvetlenül szemünk előtt fekvő jelenségeknél, látnunk kell, hogy ez a miserabilis állapot nem kizárólag Szolnok sajátja, hanem legalábbis ilyen, ha nem rosszabb a megye valamennyi városában. Hivatkozunk Jászberényre, hol a közönség már nappal sem biztos a rakoncátlan legények inzultusai előtt, este, éjjel napirenden van az emberek leverése, megkéselése, szombat és vasárnap sötétjében a vadállati ordítások és üvöltések számúznak minden nyugalmat. Hivatkozunk Mezőtúrra, hol nemis oly régen a fellázadt utcai söpredék tartott statáriumot a rendőrség felett. És így ha hosszadalmasok mernénk lenni, felsorolhatnánk a megye valamennyi városát és nagyobb községét. A helyi rendőrségek működéseinek hatástalanságát mindenütt lehet tapasztalni, a helyi rendőrségek mindenütt képtelenek a rend helyreállítására.

De ha az alispán ur terjedelmesebben akarta volna vázolni az állapotokat, még sok egyéb szomorú tapasztalatot sorolhatott volna fel.

Elmondhatta volna, hogy a köztisztaság és közegészségi intézkedések is gyökeresen elhanyagoltatnak, ha ötletszerűleg történik is valami tessék lássék intézkedés. A komoly céltudatos, rendszeres örököséről, a legkezedetlegesebb elővigyázati rendszabályok következetes végrehajtásáról szó sincs.

A prostitúció szabadossága oly botrányos, hogy minduntalan szükségessé teszi a felsőbb hatóságok fenyegető beavatkozását.

A vagyon biztonság pedig az esetlegre van bízva. Lopnak, betörnek, ha a tolvaj és betörő uraságoknak ugy tetszik és a büntető igazságszolgáltatás ítélőszéke elé akkor kerülnek a tettesek, ha vagy önként jelentkeznek,

vagy történetesen holmi állandóan kint felejtett rendőri hurokba kergeti őket . . . saját butaságuk. Emlékezzünk csak vissza a Papakosza hihetetlen reklámmal szétrombitált, de igazában hitetlenül naiv elfogatására. Rendőrségünk működésének legfényesebb trofeumjánál nincs jellemzőbb.

Kötelességünk azonban azt is elmondani, hogy ugyan miért ilyen a rendőrség?

E fontos intézmény vezérei: a kapitányok főispáni kinevezéssel kreáltattak és a kinevezést nem korlátozta semmiféle képesítési kényszer. A mindenható protekciónak és a kortes érdemek megjutalmazásának — legalább a régi aera alatt — tág tere nyílott; az ilyen rendfentartási legfőbb minden-egyébb, akár a mézeskalácsosok tisztelt gremiumából is kerülhetett elő, ha az országgyűlési képviselő liferálás legfontosabb érdeke ezt így kívánta és a főispáni viszonylagos lelkiismeret megengedte.

Az alkaptányok, tollnokok, irnokok, biztosok a képviselőtestületek által választatnak 6—6 évi ciklusokra, lehetőleg még kevésbé vannak kvalifikációhoz kötve, de annál inkább függenek a közönség szeszélyétől. Az altiszteket, rendőröket „felfogadják“ mint a cselédek és elkergetik mint a napszámosokat máról-holnapra, még felmondási idő sem biztosítja alkalmaztatásukat.

Kivétel nélkül mindegyiknek a fizetése oly elképzelhetlenül rossz, hogy a minimális megélhetési igényeket sem elégíti ki. Évi 150—200 frt fizetéssel javadalmazott existenciákra van bízva a lakosság élet- és vagyonbiztonsága. Ez az éhenhalással küzdő személyzet is oly gyér, hogy városainkban átlag 1000 lakosra esik egy rendőr. A felevalók évi 300—500 frtos javadalmazással lesik a „mellékjövédelmet“. És mégis ez a szájalomra méltó apparatus az elviselhetetlenség határáig megterheli a közösségek költségvetéseit, városaink évi 15—20 ezer frtot kénytelenek költeni arra a tragikomikus társasjátékra, melyet „rendőrség“ czim alatt állandóan szidnak, mint a bokrot.

Már most vessünk egy futólagos tekintetet a munkakörre, mely e gyenge személyzetre bízva van, nekik kell teljesíteni minden bűnyomozatot, ők vizsgálják a százféle kihágásokat és ítélkeznek bennök, rájuk van bízva a mezőrendőri ügyek elbirálása, ők ellenőrzik a vendéglőket, kávéházakat, kocsmákat, fűszerboltokat, pékműhelyeket, szódavizgyárakat, mészárszékeket, hentesműhelyeket, piacot, bordélyházakat, mozgó prostitúciót stb. Felügyelnek a heti és országos vásárookra, vonatok érkező és induló közönségére, utcai forgalomra, ők adnak ki cseléd és muukás igazolványokat, erkölcsi bizonyítványokat, állítanak ki mezői, munkás és arató szerződéseket, ők kezelik a járlat ügyeket, tűzrendészetet, tűzoltóságot, ellenőrzik az építkezéseket, vadászatot, halászatot, madarászatot. Vezetnek ezekről tömegtelen sok protokollumot és rubrikáznak még több kimutatást, időszaki beadványt, gyártják a világ minden tája felé induló vagy onnan érkező aktát, panaszt hallgatnak, tárgyalnak ezer meg ezer emberrel, különböző felvilágosításokat adnak szóval és írásban ugyanannyinak és ha elvéve egyébre is ráérnek . . . akkor öröködnék a személy és vagyonbiztonság felett.

Lehet-e csodálni, ha ilyen gyenge, rosszul dotált, existenciájában a publikum szeszélyétől függő személyzet működése hatástalan? Nem.

De másrészt lehet-e csodálni, hogy a közterhekkal agyonzaklatott közönség ezzel a neki mégis drága személyzettel, — mely teljesen képtelen a rendet megőrizni, helyreállítani — elégedetlen? Azt sem.

Ezek az intézmény szervezeti roszaságának természetes következményei és épen mert organikus hibák, hiába béketlenkedünk miattuk, nem lehet rajtuk segíteni.

Tény, hogy kommunitásaink drága pénzen olyan rendőrségnek nevezett selejtes aktaműhelyeket tartanak fel, melyek sem nem érnek rá, sem nem tudnak tulajdonképeni rendőri hivatásuknak megfelelni.

Nagy érdeme tehát vármegyénk alispánjának, hogy nem engedi magát tovább hitegettetni a rendőrség államosításának csalfa ködképe által, keres és talál módot segíteni a bajon az adott viszonyok között. És a csendőrség alkalmazásának eszméje annyira szerencsés, hogy e kérdés általános megoldásának magvával szolgálhat. Határoottan jobb idea magánál a rendőrség államosításánál.

Az államrendőrség előnyeit és hibáit van alkalmunk konstatálni a fővárosban. Bürokratikus intézmény, mely sohasem emelkedhet azon nivóra, mi a rendőrség főkövetelménye: hogy egy ember (minden egyes rendőre) imponáló hatást gyakoroljon a tömegre és azt ellenszegülés nélküli engedelmességre szoktassa. Ezt polgári szervezet nem tudja elérni. Nem állnak rendelkezésére a kellő kényszerítő és megtorló fegyverek, de nem is adhatók kezébe, mert viszont velük szemben nincs meg az a fegyelmi hatalom, mely esetleges igen veszedelmessé válható tulkapásaikat korlátozni tudná.

Ezt csak a csendőrség katonai szervezetével lehetséges. Csak az érhet el oly korlátlan tekintélyt, hogy minden egyes ember százakat tarthat féken, azzal a megetté álló köztudattal, hogy a csendőr személyének tetteles bántalmazása a támadó rögtöni halálát vonhatja maga után.

A helyi rendőrségek kombinálása a csendőrséggel tehát az a biztos orvosság, mely meggyógyíthatja a már elviselhetetlenné vált krónikus bajt. A csendőrségre kell bízni minden külszolgálatot, a bürokratikus rendőrség pedig végezze tovább az aktagyártást és rubrikázást. A rendőrök feleslegessé válnak és azon költség felével, melybe ez a rendőrség került, bőven fedezni tudjuk azt az állami adó-többletet, melyet a csendőrség szaporítása okozni fog.

Rend lesz és olcsóbb lesz mint a mostani rendtelenség.

Alispánunk egy konkrét esetben tett üdvös intézkedése, egy általános, nagy és üdvös reformot idézhet elő.

Megyei közgyűlés.

E hó 20. és 21-én tartotta meg megyénk törvényhatósága első rendes évnegyedes közgyűlését. Lippich Gusztáv főispán elnöklete alatt. A bizottsági tagoknak háromnegyedrészre távollétével tündökölt az első napon, másnap meg már épen családi jöurrá zsugorodott össze. Nagyon tudunk sajogni az önkormányzati jogok esetleges megnyirbálása miatt, de mikor a jogok gyakorlása csak a legkisebb fáradságba vagy kényelmetlenségbe kerül, vétkes könnyelműséggel lemondunk az érvényesítésről.

Főispán elnök a gyűlést csütörtökön délelőtt 10 órakor nyitotta meg és az első tárgy: az alispáni jelentés több felszólalásra szolgáltatott alkalmat.

Mindenekelőtt dr. Almásy Imre gróf a cselédeket segélyező pénztárak üdvös voltát fejtegette és mint megjegyezte, arra a szomorú tapasztalatra jutott, hogy a nép veleszületett konzervativizmusa legnagyobb ellensége a humánus intézmény elterjedésének, mert valóban megdöbbentő jelenség, hogy épen azok idegenkednek tőle, kiknek javára megalkottatott. A nép eye új adónemet lát benne és ez a halvélemény teszi előtte ellenszenyessé. Volt beszédében némi szemrehányás, mondott olyasmit, hogy nagyfontosságú szociális ügy népszerűsítésében a hivatalos tényezők sem működnek kellő odaadással, pedig hogy mit tehet e tekintetben az intelligencia, bizonyítja az a tény, miszerint

egyik uradalmában egy gazdatisztje buzgólkodása folytán már 73 ember lépett a cselédegélyező pénztár tagjai sorába.

Azután a jelentés állategészségügyi részére tért át, felhívta a törvényhatóság figyelmét az utóbbi időben előfordult számtalan veszetztségi esetre. sürgette a veszetztség legveszedelmesebb terjesztőinek: a kóbor kutyáknak kiirtását. Felemlíti a takonykórt, mely az utóbbi időben szinte nagy pusztításokat vitt végbe. Ezzel kapcsolatba hozza a czigányügy rendezését, már csak azért is, mert a czigányok állatjai azok, melyek legjobban terjesztik a takonykórt. De a szállításoknál is terjed e betegség. S kik ezt ellenőrizni hivatva volnának, nem járnak el kellő szigorral. Kéri a legmesszebb menő intézkedések megtételét és azt, hogy az e betegségben szenvedő állatokat ne gyógyítsák, hanem a leggyorsabban irtsák ki.

Bagossi alispán válaszolt e nagyérdékű felszólalásra és mindenek előtt örömet fejezte ki a felett, hogy jelentését figyelemmel kísérik és a bajokra felhívják figyelmét. A cselédsegélyező pénztárak ügyében felkérte a vezérigazgatót: jönné le az ügy megbeszélése végett, mit az meg is ígért és az e tárgyaláson létrejövő megállapodások remélhetőleg rövid időn belül kedvezőbb fordulat adnak ez ügynek. A kóbor ebekre nézve megjegyzi, hogy azok legnagyobb számmal a Kunságban és főleg Karczagon vannak. (Hiszen e városnak czimerállatja! Szedő.) Ezek kiirtása sok szempontból áldásos s a csökkenését a kivett ebadó előmozdítani fogja. — A takonykór Mezőturon lépett fel nagy mértékben. E betegséget ugylátszik, a csendőrlovak is terjesztik és e tapasztalat felhívta annak a meggátlására, hogy a csendőrök magán istállóikba bekössenek.

Papp Elek országgyűlési képviselő a karczagi ebek érdekében szükségesnek sőt kötelességének tartja felszólalni, de az ő ismert czirkumspektusságával, helyesli teljesen az előtte szóló Almásy gróf, nemkülönben Bagossi alispán szavait, csak hogy mindezekelőtt törvény kell, azt alkossanak, mert míg ez nincs addig a legbuzgóbb törekvés mellett sem lesznek képesek a kívánt sikert elérni . . . még kevésbé a karczagi kutyákat karrókhöz kötni.

Erre Kiss Ferenc volt országgyűlési képviselő egy igen fontos indítvánnyal felelt mult számunk vezércikkére, azt javasolta, hogy vegye a törvényhatóság kezelése alá Szolnoknak azt az utját, mely a Szapáry utca végétől, a megyei kórházig vezet és a közúti alap terhére javíttassa ki. Rövid vita után az indítványt szavazással döntötték el. Ehhez képest a törvényhatóság ez utat kezelésbe átvette s kijavítására 40000 koronát előleg z, ugy azonban, hogy amennyiben ezen utvonat a vármegye által átvétetik, ezen összeg a közúti alapot terhelendi, amennyiben pedig nem veszi át, Szolnok város ezen összeget a közúti alapnak visszatéríteni köteles. — azzal a kikötéssel, hogy az ugynevezett Gólya kocsmá és a vasut közötti utat, Szolnok város hozza rendbe.

A legélenkebb vitát a vásári rendtartásról szóló vármegyei szabályrendelet 4 §-a idézte elő, melyre nézve azt a módosítást adták be, hogy a helybeliek után Szolnok, Jászberény és karczagi iparosok és kereskedők árulási helyei következzenek és csak azután a községek sorrendben, ezen javaslatot pártolólág véleményezte az állandó választmány, de Kludik Gyula, Papp Elek, Simon Ferenc, Lengyel Antal, Szendrei Henrik bizottsági tagok felszólalásai után az állandó választmány javaslata elvetetett, mert minden vásáron a helybeliek után sorrendben minél közelebb fekvő községek iparosai következnek.

Következett ezután Fáy Béla közigazgatási bizottsági tagságról való lemondása, illetve az így megüresedett állás betöltése, melyre Bathó János jászberényi közigyűzöt választották meg 47 szavazattal, Fülöp Ferenc jászapatii plébános 5 szavazata ellen.

Az idő előrehaladottsága miatt a közgyűlés folytatását másnapra rendelte el elnökölő főispán. Pénteken déli 12 órakor ért végett a közgyűlés, melynek e napra maradt tárgyai nagyobbára egyeseket érdeklő dolgokból állott.

Megemlítésre méltó a közgyűlés azon határozata, mely szerint a vármegyei kórház elmeógyógyosztályát kibővítik az 1903. évi költségvetés terhére és az állandó bizottság javaslata szerint rendszeresítenek még egy alorvosi állást.

Dr. Weisz István jászberényi ügyvédnek a város képviselőtestületének határozatával szemben beadott ezen felebbezése, miszerint a mázsálóház mostani helyén ne hagyassék meg, provokált egy kis vitát. Az állandó választmány javaslatával

szemben, melyben arra kívánja felhívni Jászberény város képviselőtestületét, miszerint ez ügyben újabb határozatot hozzon és a mázsaházat helyezze máshová. Czigány János jászberényi polgármester helyettes szóllalt fel és a felebbezés elutasítását, a mázsaház jelenlegi helyén való meghagyását hozta javaslatba. Bagossi alispán felvilágosítása után hely adatott Dr. Weisz István felebbezésének és az állandó választmány javaslata fogadtatott el.

Hörömpő József és társai valamint Bécsi Jánosné felebbezése Szolnok városnak 17244 901. sz. alatt a vasuti pályaudvarhoz vezető ut déli oldalán építendő járda ügyében hozott határozata ellen. A felebbezés az állandó bizottság javaslata értelmében elutasított és így mihamarább megvalósul a terv, mely a vasúthoz vezető utat úgy esiny, mint kényelem tekintetében emelni fogja.

Tisza-úly község azon kérelmének, hogy a vármegyei kőút a kőtelki utca végéig kiépíttessék és a község belterületén szükséges kisajátítások költségei a közuti alaphól fedzessenek, nem adatott hely. mivel ez időszertint ily célra nincs fedezet, de a nagy kőút építésének befejeztével, amennyiben megtakarítások lennének elérhetőek, ezen ut építése foglegelőször tervbe vétetni.

Biró Mátyás vármegyei főpénztárnok azon indítványára, hogy a törvényhatóság a Versegly Ferenc emlékére Szolnokon emelendő szobor költségeire adományt szavazzon meg és országszerte gyűjtést indítson, az állandó bizottság javaslata szerint a törvényhatóság kétszáz korona hozzájárulást szavazott meg, egyuttal gyűjtő ívet boesájt ki e célra, a többi törvényhatóságokhoz valamint Jász-Nagykun-Szolnok vármegye községeihez.

Egyik legérdekesebb tárgya voll a közgyűlésnek a pót-tárgysorozat 6-ik pontja, mely sokaknak figyelmét kikerülve szintén másodnapra maradt. A Heves-Szolnok- Jászvidéki ármentesítő társulat az ártérbe eső vármegyei utak után fizetendő ármentesítési költségekre nézve újabbán megtartott tárgyalásról felvett jegyzőkönyvet mutatja be a vármegye alispánja, mely szerint azon esetre, ha a törvényhatóság az Alatyán- Alsó-szt.- György között építendő kő utat melynek hossza hét kilométer az árviz szine fölé emelné egy végig huzodó magas töltéssel hajlandó 40000 koronát négy évre kamat nélkül a törvényhatóság rendelkezésére boesájtani. Az ajánlat elfogadtatott amennyiben azonban ezen útnak illeténi fenntartása kilométerenként évente mintegy 480 frtba kerülne, a határozat a vármegye főispánja által terhesnek találtatván, megfellebeztetett. Lippich főispán a vásár rendezésére hozott határozattal szemben is felebbezéssel élt.

KÖZGAZDASÁG.

A talaj termőképességének fokozása foszforsav segélyével.

Igen kedvező jelenségnek vehető, hogy a foszforsavas trágyák alkalmazása évről-évre gyarapodik, bár még mindig nem alkalmazzák azokat oly mennyiségben, mely a hozam érdekében kívánatos volna. Gazdáink mindinkább arra a meggyőződésre jutnak, hogy ma napság a gazdálkodás nem fizeti ki magát az esetben, ha foszforsavat nem vásárolnak. Általában azt tapasztaljuk, hogy kizárólag istállótrágyával egybekötött gazdálkodásnál a talaj foszforsav készlete oly mértékben csökken, hogy nem elégséges nagy terméshozamok létesítésére, s a gazdasági termények mai alacsony ára mellett csak az esetben gazdálkodhatunk veszteség nélkül, ha műtrágya alkalmazásával a terméshozamot szaporítjuk és ezáltal olesőbban állithatjuk elő. Az utóbbi időben ismételten történt felszólalás az iránt, hogy szemes termények nem régeni alacsony ára mellett több figyelmet szenteljenek az állattartásnak, s ezzel kapcsolatban kell, hogy a rétek művelése is felkaroltassék. Tényleg a műtrágyák alkalmazásával sikerült a széna hozamot jelentékenyen fokozni, különösen az esetben, ha a foszforsavas

műtrágyák mellett káli trágyákat is alkalmaztak. Ez alkalmossal azonban eltekintünk a rétek megtrágyázásának módozataitól, hanem inkább a szántóföld megtrágyázásáról kívánunk egyet-mást elmondani.

Ha talajunk foszforsavban szegény is az illető szántóföldet foszforsav trágyában akarjuk részesíteni, úgy azt legbiztosabban vízben oldható foszforsav trágyában alkalmazhatjuk. Legjobbak erre a célra a szuperfoszfátok, mivel ezek tartalmazzák a foszforsavat oly alakban, a melyben a talajban foglalt víz közvetlenül feloldani vagy egyenesen elosztani képes, hogy így a növények gyökerei gyorsabban és tökéletesen felvehessék. Kérdés most már, hogy őssziet alá használhatunk-e szuperfoszfátot?

Ha az őszi és tavaszi termények tenyészideje között különbséget veszünk tekintetbe, első pilanatra azt gondolhatnánk, hogy őszi alá lehetne foszforsavas műtrágyát más alakban is adni, mint vízben oldható, tehát gyorsan felszívódó alakban, mert hiszen a tenyészeti idő hosszú a növénynek elég ideje van a megkívántató foszforsavat felvenni, még az esetben is, ha nehezebben oldható alakban adjuk. Ezen nézet azonban nagyon téves még őszi alá is sokkal czélszerűbb a foszforsavat szuperfoszfátban adni, mivel a növények fejlettebb, erőteljesebb állapotban kerülnek a téli hónapokban s későbbben is sokkal jobban és gyorsabban fejlődnek. Rövid tenyészidővel bíró művelési növényeknél, tehát pl. a cukorrépánál a burgonyánál a szuperfoszfátok semmiféle más foszforsavas trágyával nem pótolhatóak. Ha talajaink foszforsavban szűkölködnek, s ha a megelőző években csak istállótrágyában részesültek, s csak néha foszforsav trágyában, úgy az őszi alá nem czélszerű a hiányzó foszforsavat pl. Thomas-salak alakjában adni, miután ilyen esetekben igen gyakrak értünk el oly terméshozamot, a mely a trágyázás költségeit fedezné. Ily foszforsavban szegény talajokban szuperfoszfátot kell adnunk és pedig nagyobb mennyiség, legalább 40 kg. foszforsavat hektáronként. Az említett talajokat hektáronként 2 métermázsa (16 %) szuperfoszfáttal megtrágyázni határozottan kevés. Ha olyképen akarunk trágyázni, hogy a talajnak tartalék trágyát óhajtunk nyújtani, akkor választathatunk más foszfortrágyát is. Ha pl. luczernát vetünk, mely több éven marad meg ugyanazon szántóföldön, akkor czélszerű mindjárt a talajelőkészítése alkalmával több évre elegendő foszforsav készletet a talajba juttatni, s ezt megtehetjük Thomas salakkal, mely sokkal nehezebben oldódik, s így hatása men oly szembeötlő ugyan mint a szuperfoszfáté, de 3—4 évre is kiható. Tulajdonképen minden foszforsav trágyázás alkalmával nyújtunk a talajnak bizonyos mennyiségű készletet, de nagy különbség az, hogy mennyit. Többet adni, mint a mennyi szükséges, bizonyára nem czélszerű. Foszforsavban szegény és sok istállótrágyával megtrágyázott szántóföldeken csak szuperfoszfátot adjunk. Egyáltalán szuperfoszfátot Thomas-salakkal együttesen adni semmiképen sem ajánlatos. Természetes, hogy megfelelő nagy terméshozam elérésére a megfelelő nitrogéntrágyázás is szükséges és őszi trágyázásnál igen czélszerű még istálló trágyával jól megtrágyázott talajokon is csekély mennyiségű könnyen oldható nitrdgén trágyát elhinteni kénsavas ammoniak alakjában. Épp úgy az őszi trágyázás legalkalmasabb arra, hogy a talajt káliummal is lássuk el, különösen az olyan esetekben, ha kapásnövények fordulnak a vetésforgóban elő.

H I R E K.

Előfizetési felhívás!

Lapunk mai másodikként mutatvány példányként jelenik meg, s úgy ezen, mint a következő szám díjtalanul küldetik szét.

Az előfizetés április hó 1-én veszi kezdetét és így időt engedünk a nagyközönségnek arra, hogy a megjelent számokból lapunkat mebbírálván, arra előfizet-e vagy sem.

Fiszelettel kérjük mindazokat, kik lapunkra előfizetni nem hajlandók, azt a jövő számnál visszautasítani sziveskedjenek, — azok pedig, kik azt pártfogásukba venni óhajtják, az előfizetési összeget harmadik számunkhoz csatolandó posta utalványon hozzánk juttatni kegyeskedjenek,

Előfizetési díj:

Egész évre	8 korona
1/2 évre	4 korona
1/4 évre	2 korona
Egyes szám ára	16 fill.

Lapunkat a nagyközönség figyelmébe ajánlva vagyunk fiszelettel

Szolnok, 1902. március hó 22.

a «Szolnoki Lapok»
kiadóhivatala.

— **József-nap.** A szolnoki társadalom egyik legkedveltebb tagjának Dr. Kele József megyei árvaszéki ügyésznek névnapját e hó 19-én nagy ünnepélyvel ülték meg barátai és tisztelői. Vendégszerető házában tágas helyiségei csaknem szünek bizonyultak a sok gratuláló befogadására és ha a sok őszinte kívánságnak csak fele is teljesül az ünnepelt érdeme szerint a legboldogabb ember lesz a világon. Este nagy névnap lakoma hozta meg az „áldomást” és a tósztok árja szilajul hőmpölygött a késő reggeli órákig.

— **Az első siker.** Örömmel regisztráljuk, hogy lapunk első számának vezércikke meghallgatásra talált. Megindulva hajtunk zászlót városunk értelmiségének nemes méltányossága előtt. Elég volt egyszer felhívni a közfigyelmet, arra az abnormitásra, hogy Szolnok iparának kereskedelmének forgalmi főtere: a Szapáry utcától a Kórházig vezető út járhatatlan és a törvényhatóság legutóbbi közgyűlésén Kiss Ferencz volt országgyűlési képviselőnk remekül indokolt indítványára a megye — tekintve Szolnok közönségének túlterheltségét — átvette ezt a legértékesebb utunkat kezelése alá és haladéktalanul kijavítására azonnal 40000 koronát szavazott meg, de egyúttal kikötötte, hogy ez útnak a Gólyától induló kiágazását a személpályaudvarig Szolnok városa a leggyorsabban építse ki. Így mindenfelé mielőbb jó utat nyer kereskedelmünk. Ha ez a közszellem veszi át az uralmat, akkor egy szebb jövő hajnala hasad.

— **Ipartestületi választás.** A szolnoki ipartestületi békéltető bizottsági 18 segédtag és a szolnoki ipartestületi betegsegélyező pénztár 50 tagu közgyűlési kiküldöttjei 1902. évi március hó 23 napjának délelőtti 8 órákor választatnak meg. A választás az ipartestület nagytermében tartatik és szavazólapokkal történik. A közgyűlés által választott kiküldöttek a fent jelzett nap délutánján 4 órákor a betegsegélyező pénztár alapszabályai értelmében közgyűlést fognak tartani, melynek tárgyai: 1. Az igazgatóság, felügyelő-bizottság, évi jelentésnek, továbbá az ipartestületi betegsegélyező pénztár 1901. évi zárszámadásának és statisztikai adatainak bemutatása. 2. A testületi betegsegélyező pénztár alapszabályai értelmében az igazgatóság, felügyelő-bizottság s a választott bíróság választása. 3. A pénztári orvos ellen beadott panaszos ügyek feletti határozat. 4. Indítványok.

— **Gróf Szapáry Pál terve.** Gróf Szapáry Pál, aki a közügyek iránt való érdeklődésének már annyiszor adta tanujelét, újabbán a szegényebb munkásosztály érdekében igen üdvös eszmének megvalósításán fáradozik. Gróf Szapáry ugyanis az állami zálogházaknak oly irányu reformját tervezi, mely szerint elzálogosított tárgyakra 20 koronán alul nyújtott előlegek kisebb részletekben is — tehát a munkások részéről időközi keresetük arányában — visszafizethetők legyenek, továbbá, hogy a főváros minden kerületében fióktelepek létesüljenek és hogy az ugyancsak 20 koronán aluli tételek után járó kamatok egy része biztosítási díj is szolgáljon, úgy hogy a zálogbádo elhalálózása esetén a tárgyak örökösének díjtalanul kiszolgáltatandók lennének. Célja végül a magas bélyegilleték és kamatláb leszállítását és Gróf Szapáry Pál úgy a miniszterelnökkel, mint a kereskedelmiügyi miniszterrel már tárgyalásokat is folytatott és ezeknek erre vonatkozó tervezetét is nyújtott át.

— **Nincs szebb az udvariasságnál!** Megyénk egy főszolgabírósi székelyén vagyunk. Szinter: az újonnan épült községházának tanácsterme. Idő: a mostani tavaszi fősorozás első napjának reggele. L... József megyeszerte rokonszenven ismert főjegyző, mintán valamennyi falat sajátkezűleg leporolt, minden butor darabot nagy lelkiismeretességgel letörülgetett, a földre kuporodva a lábasmértéket igazgatja. Mellette merev fenséggel és hóna alatt söprűvel egy nagy ormótlan bakter áll, még ez időszert elég egyenesen és tántorodás nélkül:

L.: „Igyi. Ez a mérleg Édes Énok a levetkezett fiatalokat majd erre állítsa. Értette?”

Bakter: „No, no, megtörténhetik.”

L.: Aztán engedje meg, édes szeretve tisztelt Énokom, hogy egy alázatos kéresemet tolmácsolhassam.

Bakter: „Hagy hallom.”

L.: A körülmények kényszerítenek. Reményem, drága Énok bátyám, nem veszi rossz néven . . .

Bakter: „No, csak kivele!”

L.: „Higye el, nem tehetek róla . . .”

Bakter: „A keserves életit, a fűzfán kopogó mindenségnek! Lesz-e mán!?”

L.: (roppant alázatosan) „Igazán nem tehetek róla, de kénytelen vagyok esedezni, hogy a déli 1 óráig tartó sorozás alatt kegyeskedjék lehetőleg józan maradni, méltóztassék az ezredes, az elnök, a főorvos és a többi urakkal amennyire lehet emberi módon bánni.

Bakter: „Nehéz dolog, nagy sor!”

L.: „Az Istenre kérem, hiszen tudom édes, jószágos Énok bácsi, tudom, hogy nehéz dolog 150 pengő évi sallárium mellett szomjan szolgálni azt a nyomorult közügyet, de könyörgöm: áldozza fel magát . . .”

Bakter: „Még mi a fészkes fülemüle jut az eszükbe. Keressen az ur más bolondot!”

L.: „Hiszen csak néhány rövid óráról van szó . . .”

Bakter: „Nem lehet az uram, napról-napra többet követelnek, ha az ember a kis ujját mutatja . . .”

L.: „Az ég szerelméért, drága, angyali Énok, csak azt a pár órát tartsa ki hősiesen, hálás leszek, délután tele rakatom borral, pálinkával, serrel az örszoba asztalát, elhozatom Pupi cigányt az első bandával és ihat gyönyörűségem rogyásig. Holnap a főbíró, meg a pénztárnok söpörnek, a maga csizmáit meg tükör fényesre subiczkolom ki én . . . uj gunyát szabatunk . . . a Szűz Máriára és minden Szentekre esedezem . . . tegye meg az én kedvemért . . . mindétig hűséges szolgálja leszek . . .”

Bakter: „No, no, ne óbégasson annyit . . . hát mán a maga kedvéért . . . ha mán ilyen bolond a dolog, meg hát magán, meg a családján is segíthetek, hát majd csak kiállok valahogy . . . de az ántimindenit azt megmondom, hogy viseljék magukat az urak, ebből a gyenge hajlandóságomból preczen denst ne alkossanak, mert szent ucsce mondom, csak egyszer volt Budán kutyavásár! . . .”

L.: (megindulva, könnyes szemekkel kezét csókol) „Oh köszönöm drágám, sohse felejttem nagylelkű jószágát.”

Bakter: (kimondhatlan kegyesen) „Azért mondom . . . becsüljek meg magukat . . . válogathatok a jobbnál-jobb kenyérben . . . a pap mán fél éve hi kódusnak a portyikusba . . .”

— **A szolnoki iparos ifjuság.** f. hó 30-án (husvét másodnapján) műkedvelő előadást rendez, Tóth Ede „Tolonez” népszínművének színrehozatalával. A próbák már elég jól folynak és a siker nincs kizárva. A közelmúltban sok rossz mű-

kedvelő előadást voltunk kénytelenek végignézni, éppen ezért örülnék, ha az iparos ifjuság ez előadásával kitenne magáért. Ezzel visszaállítaná egykori jó hírét és biztosítaná egyszerűsmind önképző egylete számára a nagy közönség részéről azt a meleg pártfogást, miben már egyszer volt részére. — de ma nélkülözni kénytelen — Tartsák tehát ezt most szem előtt az iparos ifjak. — adjon ez nekik báterságot, kitartást s a siker biztos leend.

— **Érdekes sajtóügyi tárgyalás.** Sajtó utján elkövetett rágalmozási pert tárgyalta e héten a helybeli kir. törvényszék. A tárgyalást azt tette érdekessé, hogy a terhelték Biró G. Gergely és Bodi István mezőturi földműves gazdák voltak, kik az ottani lapban egymást alaposan megrágalmazták. Jogukban állott volna a vádat kölesönösen visszavonni, de egyik sem akart kötélni állani és így a kir. törvényszék mindkét magyart 300—300 korona pénzbüntetéssel sújtotta.

— **Mentelmi jog megsértése.** Köztudomású dolog, hogy Gruber József választási elnök az e hó 5-én megejtett országgyűlési képviselő választás alkalmával Dr. Horváth Gyula országgyűlési képviselőt a választási helyiségből, hivatkozva az 1874. évi 36-ik t. cz. 74 §-ára, mely szakasz fel-orolja, azon személyeket, kik a választási aktusnál jelen lehetnek — és nem lehetnek. — a csendőrséggel kivezettette. — Dr. Horváth Gyula a választási elnök ezen eljárása által mentelmi jogát látta megsérteni és ez esetet a márczius 7-én tartott országgyűlésen, miután mentelmi jogát látta megsérteni, a mentelmi bizottságnak bejelentette. — A mentelmi bizottság elnöke Perczel Dezső e hó 11-én kelt értesítésével megkereste Gruber választási elnököt, hogy a képviselőház mentelmi bizottságának 18-án tartott ülésén jelenjék meg. Az e napon tartott ülésen Maróthi orsz. képviselőnek, mint előadónak jelentése után meg lett halgatva Gruber választási elnök, ki részletes előadással mondotta el a választási helyiségben lefolyt dolgokat. A 12 tagból álló bizottság az előadottakat mérlegelve nem találta Horvát Gyula orsz. gyűlési képviselő mentelmi jogát megsértettnek és határozatát illetékesen hozta is meg. Ezen határozattal szemben Papp Zoltán orsz. gyűlési képviselő külön véleményét jelentett be. Maróthi előadó e hó 21-én terjesztette a bizottság jelentését a képviselőház elé, hol azonban a minis. elnök felszólalása folytán tekintettel a jelentés nagy terjedelmére és arra, hogy Papp Zoltán képviselő külön véleményét jelentett be, azon határozat hozatott, hogy a jelentés kinyomattassék, és a képviselők között kiosztassék valamint a mentelmi bizottság jelentésének tárgyalása valamelyik ülés — (valószínűleg az ünnepi szünet után) napirendjére tűzessék ki.

— **A jövő évre jogosult képv. választók.** Jász-Nagykun-Szolnok vármegye központi választmányának 21 kpv. 1902. számú határozata alapján az 1874. évi XXXIII. t. cz. és az 1899. évi XV. t. cz. rendelkezése értelmében az 1903. évre érvényes birandó országgyűlési képviselő választók névjegyzékének kiigazítása, az idézett számú határozattal megalakított küldöttség által 1902. évi márczius hó 26-án és 27-ik napjain, úgy folytatólag 1902. évi ápril 1. 2. 3. és 4-ik napjain, a város közházának nagytermében, mindenkor délelőtt 9-től 12-ig és délután 3-tól 5 óráig fog eszközöltetni miről a választási jogosultságra igényt tartó feleknek választói jogosultságuk biztosítása végett, módjukban áll a küldöttség előtt megjeleni, hol elő és utónevük, életkoruk, jog címök helyes bevezetéséről személyesen meggyőződést szerezhetnek; sőt a saját érdekükben cselekesznek, ha a küldöttség előtt megjelennek és észrevételeiket előadják.

— **Hogy lesz a Kazárból magyar?** Nem oly is régen a Bartha Miklós mester által „Kazár“-nak elkereszteltek közül egy vállalkozóbb szellemű itt telepedett meg köztünk Szolnokon. Olvasta „Bartha nacscsága“ támadásait. Észlelte a borus hangulatot és elővette a Vészi-féle mimikrit. Gondolkozott. Családja még odahaza maradt felesége már erősen hesselt a gólyát, irt neki gyűj gyorsan legyen a jerek magyar honpolgár! Gyorsvonattal sietett de elkeseredetten üldözte a gólyát. Hiába volt minden hesselés a szemtelen madár megcsipte a vonaton. A Kis Kazár Nagy-Kátán min magyar lépett az élet szinpadára.

— **Telefon összeköttetés.** A jászvidéki takarékpénztár részvénytársaság, mely mintegy husz év előtt jászkereséti székhelylyel alakult, — később fiók üzletet létesített Jászapáti és Jászladány nagyközségekben. A szépen virágzó és szolid alapon

nyugvó üzlet egymással levélváltása annyidőt és munkásságot igényel, hogy legutóbb elhatározták, hogy a kiséri székhelyet úgy az apáti, mint a ladányi osztálylyal telefontal kötik össze. Ezen intézmény önmagát dicséri és a tetemes költséget igénylő befektetés bizonyára jól elhíntett mag fog lenni, mely idővel megtermi gyümölcsét.

— **Tizenégy kemény nap** Ösztreicher Hugó fiatal gyógyszerész barátunk a mult évben egy összeszólalkozásból kifolyólag karddal intézte el lovagias ügyét. Ezt tárgyalta e hó 19-én a helybeli kir. törvényszék, hol nem nagyon ismernek tréfát és alig-alig adják alább mint 14 nap. Hugó barátunk is ennyit kapott és a dutyiban majd elmélázva gondolkodhatik a párbaj kódex pontozatai felett.

— **Ujabb gond.** Egy új, eddig ismeretlen gonddal szaporodott rendőrkapitányunk és polgármesterünk munka köre. — Városunk vasuti gőczponijánál és fekvésénél fogva alkalmas terület a vándor segédek és csavargók időközi pihenésére és azok kik a fővárosból távozva csak annyi pénzzel rendelkeznek, hogy vasuti jegyeiket idáig válthassák, — a helyi állomástól a rendőrkapitánysághoz utasítatnak a tovább utazhatás kieszközlése végett. A kapitányságnak nem áll hatalmában minden alapos ok nélkül kényszer utlevéllel továbbítani a jó madarakat és munkásságában naponként háborgatva a polgármesterhez kénytelen azokat utasítani, — ahol csakhol a városban ne tartózkodjanak, pár forint utraváló után, tovább viszik sátorfájukat. Módot kellene már egyszer keresni arra, hogy a csavargók és munkanélkülieknek ne legyen Szolnok város az eldorádója.

— **Határjelzők kötelező felállítása.** Az 1894. évi XII. t. cz. 32. §-a elrendeli, hogy minden földbirtok határa a föld birtokosa által megjelöltessék. A törvényhatóság mezőgazdasági szabályrendeletének 38., 39. és 40. §§-ai értelmében pedig minden egyes birtoktest, a mennyiben természetes határjellel nem birna, kő vagy faoszloppal jelölendő meg. A mennyiben a föld tulajdonosa ezen határjeleket fel nem állítaná, a helyhatóság, a földtulajdonos költségére állítja fel a határjelet. Ezen törvényes rendelkezés már régebben végrehajtható lett volna, de tekintettel arra, hogy a kataszteri betétszerkesztéssel járó telmérési munkálatok folyamatra voltak, a helyhatóság a birtokhatár megjelölését mind ez ideig nem szorgalmazta. Fent elősoroltak szerint felhivatnak a földtulajdonosok, hogy földjeik határvonalát az északi és déli sarkon kő- vagy faoszloppal folyó év június hó 1-ig terjedő idő alatt jelölje meg, a mennyiben pedig ezt tenni elmulasztaná, a reá kirovandó pénzbüntetésen kívül, költségeire, a város hatósága fogja a birtok megjelölését teljesíteni.

— **Nagy csapás** fenyegeti Jászberény városát. A napokban rendelet érkezett Fejérváry báró honvédelmi minisztertől, hogy a honvédszázarság — az első huszárezred első százada — hagyja el a várost és május 7-én állandó tartózkodásra a fővárosba induljon. Régen vajudó kérdés az, ő felsége már a millenniumi esztendőben kifejezte azt az óhaját, hogy egy egész complett huszárezred legyen állandóan helyőrségen magyar székvárosában. A 1-ső huszárezred első divíziója és ezredparancsnoksága eredetileg is Budapesten székel, most vonták be hozzá a többi részét. Berény sok kéréssel majd hat évig fel tudta tartóztatni azt a részére vészes reformot, de a legutóbbi kérelmére már azt felelte a honvédelmi miniszter, hogy fontos szolgálati érdekek útját állják kérelmük teljesítésének. Tehát a dolog bevégett tény. Készvéttel vagyunk testvérvárosunk iránt, de erős a hitünk, hogy nagy befolyású képviselőjük mihamarább mással kárpótolja veszteségüket.

— **Törvényszék.** A szolnoki kir. törvényszék jövő heti tárgyalásainak sorrendje:

Márczius 24-én Ehrlich Ignác és társai hamis tanuzás. Kóhn Herman magánokirat hamisítás. Nyakas Lajos kettős házasság. Szabó János lopás.

Márczius 26-án. Kara Lajos és neje újrafelvétel. André Ignác súlyos testi sértés. Stóger József lopás. Lakatos Antal és 16 társa lopás.

— **A szépség ápolása.** Ezen a czimen rendez most a sajtó alá Mark breiter Ferencz békési gyógyszerész segéd városunk szülötte egy terjedelmes könyvet, melyben a testbőrnek üde tartására, az arcbőr színének és finomságának hathatós ápolására számtalan eddig is használatban levő patikai szerek készitési módjának titkaiba avatja be a közönséget, úgy hogy az apró részletességgel leirt recept után bárki könnyen elkészitheti magának mindazon arczfinomító szereket, mik a

különféle hírlapokba nagy garral hirdetnek. A könyv Báró Drechsel Géza békési nyomdájából nemsokára kikerül; ára 70 fillér lesz.

— **Lopás.** Bódi István szőlőbéli lakos 8 drb. serfést elhajtott Tiszaföldvár határáról. A földvári csendőrség mekeresésére a szolnoki csendőrség letartóztatta s most a kir. ügyészségnél várja büntetését.

Husvétii mulatság. A jászkiséri gazdakör saját könyvtára javára folyó évi márczius hó 31-én a nagyvendéglő összes termeiben zártkörű táncmulatságot rendez. Belépti-díj: Személyenkint 1 korona. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **Felhívjuk** olvasó közönségünk figyelmét Ország Miksa divatáru kereskedő hirdetésére.

T Á R C Z A.

Esküvő előtt.*)

— Elbeszélés. —

Irtá: **Serao Matild.**

A lámpa fátyolozott fényénél Angiolina néni olvasott.

Hébeborba félbehagyta az olvasást, néhány szót váltott Cillával és aztán tovább olvasott. Félhomály borult a tág teremre; a tikkasztó juliusi est forróságát szellő se enyhítette, a nyitott ablakon át nem áradt be enyhe fuvalom. A zöld posztóval borított asztalon halomra gyűlt a finom fehérnemű, melynek csipkés fodrai jobbra-balra szerte hullottak.

A szoba háttérében nagy fali szekrény nyílt, melynek üres állványait a sötétben alig lehetett megkülönböztetni. Az asztal mellett sárga bőrrel bevont nagy nyitott bőrönd állott, mely lassan-lassan színültig megtelt, amint Cilla egymásután rakosgatta beléje a töméntelen sok ruhát, mely szerte szórva fehérlett a székeken, asztalokon. Cilla apró papucsiban fáradhatlan típegett fel és alá, ki-be, mint valami dolgos, kis madárka.

— Oh nem, nem én!

— Én se voltam fáradt, — akkor — suttogá a néni el-mélázva, vontatott hangon.

— Oh akkor — régen — beh jó kedved lehetett akkor — nénikém, ugye?

— Jókedvem, de még milyen! Hisz én szerelemből menten férjhez.

— Hát én tán nem? Tán én diplomácia érdekből megyek férjhez. Mit? Tán Schwarzenburg-Augusztzburg hercegnő vagyok, ki a hessendarmstadti herceggel jár jegyben, kit nem is ismer?

Cilla nevetett. A piczi piros száj, mely egy perczig se tudott veszteg maradni és a felbiggyesztett felső ajk nagyon szép volt, mikor nevetett. Aztán egy pillantást vetett a repkényvel benőtt, mély árnyba boruló erkélyre és elhallgatott. Letérdelt az ujdonatuj nagy bőrönd elé és gondosan rakosgatta belé a fehér habos alszoknyákat, nehogy a bodros fodrocskák és a fuvallatfinomságu csipkék összegyűrődjenek. Aztán rákönyökölt a bőrönd szélére és elgondolkodott.

— Nénikém, jaj egy igen fontos dologról megfeledkeztünk ám! Annyi rövid szoknyám van, de a hosszú szoknyából alig van több egy féltuczatnál és sleppes egyáltalán nincs. Most mit veszek fel az új brocatruhámhoz? Mit veszek rám, ha bálba megyek?

— Igazán? Istenem, ki is gondolhat ilyenkor mindenre. Hát mit csináljunk most, lelkem? Tán ha a lakodalmat egy héttel elhalasztanók.

— Oh nem biz-a, kiáltott fel Cilla felugorva. Ugyse fogunk mi az idén táncolni, falusi birtokunkon töltjük majd a telet, mert Cesare megunta a bálozást és én magam is beteltem már vele.

— Azt már nem hiszem, Cilla.

* A nápolyi panamában oly szomorú szerepet játszó nagy olasz író egyik legjellegzetesebb apróságát kívánjuk bemutatni közönségünknek.

— Oh te, te mindig csak a könyveket bujod és azzal töltöd el az életedet; lásd nénikém, én nem olvasok regényeket és egész természetesnek találom, hogy Cesare szeret.

Ujra a bőrönd fölé hajolt és az illatos, patyolatszín finom fehérneművel babrálgatott.

— Nénikém, tegyek-e közbe egy kis levendulát? csevegett tovább, az jó a molyok ellen, azt mondják.

— Igen ám, de az nagyon közönséges illat Cilla. Végy egy kis „Ireost.” Nincs?

— De tán lesz, nénikém, megnézem. És a következő pillanatban már is kisuhant. Most Angiolina néni is a sötét erkély felé fordult, melynek homályából csak valami idegesen izgó-mozgó fekete szárny körvonalai bontakoztak ki, egy nagy, fekete legyező körvonalai. Angiolina felsőhajtott, ajkai megnyíltak, mintha az idegesen fel és alá lebbenő legyezőnek valami titkot akarna odasugni, de újra elhallgatott.

Cilla kipirult arccal jött vissza. Egy nagy csokor sárga rózsza illatozott az egyik kezében, a másik egy csomó dusvirágú jázminágot lobogtatott.

— Nem találtam meg az Ireost, hát a veranda erkélyének virágzó rózsabokrait fosztogattam. Sebaj. Megnő az újra.

— Mire való neked ez a sok virág?

— Letépegetem a szirmokat és a levelektől isteni illata lesz a fehérneműnek.

A rózsák szirmjai finom ujjai alatt hulladozni kezdtek és mint finom rózsaszínű tavaszi eső permeteztek a bőrönd hófehér patyolat vásznaira. Aztán a jázmin illatos kelyheit peregettette lassan a málhába és mosolyogva nézte művét. Angiolina néni melancholikusán felsőhajtott. A sötét erkélyen pedig suhogva csapódott össze a nagy fekete legyező, mintha gunyosan felkaczagna.

Cilla elpirult, szórakozottan tekintett maga körül, aztán halkán suttogta.

— Cesare, Cilla — nem hangzik jól együtt.

Megvan a neveknek is a maga sorsuk, a maga kismetük.

— Már megint a sors, a végzet, mindenben végzetet látsz. Ez elszomorít. Nénikém, két nagyon fontos dolgot akarok tőled kérdezni, nagyon fontosat. Egyik ez: Mit gondolsz, ha nincs vendégünk ebédre, szabad-e papucsban és pongyolában ebédhez ülnöm? És a másik: Gondolod-e, hogy Cesare szeret?

— Az első kérdésre feleljek-e, vagy a másakra?

— Mind a kettő egyforma érdekes; de nem bánom, válaszolj először a másakra.

— Nagyon elkopottak ugyan már a közmondások, hanem ezt az egyet megkoczkáztatom, mert magam csináltam: aki szerelmes, az gyorsan nősül. Mióta ismered Cesaret?

— Egy éve. Hat hónap óta udvarol és három hónapja, hogy jegyben járunk.

— Ugy, akkor matematikai számítás szerint Cesare szerelmes beléd.

— Arról meg voltam győződve nénikém, még mielőtt kérdeztelek. Mondd, Astolfo bácsi is ilyen szerelmes volt beléd?

— Édes lelkem. Az ő szerelme más milyen volt ám. Régekte másképen szerettek az emberek. Négy évig szeretők egymást szüleim akarata ellen, háromszor terveltünk öngyilkosságot és épen meg akartunk szökni, midőn végre kiderült a tervünk és szüleink összeadtak. Hja, akkor a szerelem regény volt még, édesem.

— És mos?

— Most biz a próza, szívem!

— És most felelj a második kérdésre, hogyan öltözködjem, ha nincs ebédre vendégünk?

— És a két nő ép oly komolysággal tanácskozott a ruha, cipő, a fűző és a szalagsokor fölött, mint az imént a szerelmen.

Az utcán egy kintornás valami sentimentális románczot mátszott, vontatott andantében, hogy még szomorubbá tegye a bus dallamot. És a nők elhallgattak. A nagyvárosi nyári est minden nesze behallatszott a nyitott ablakon át. Egy gyermek panaszosan siránkozott, az álmos gyermek lassu, halk, elálmosódó zokogásával, a földszinti cipész ütembe csendülő kalapácsütései szabályos kopogása felhangzott. És egy lány női hang halkán dudolta:

-- Meghalni vágyom, mint a nap lenyugszik.

— És Ci önkénytelenül folytatta: Meghalni vágyom.

A lány zene, a juliusi est tikkasztó lanyha hősege álmatag megilletődést keltettek szívében, szeretett volna sirva fakadni.

fáradtan lehanyatlott karos székébe és szomorú képek rajzoltak föl lelkében, kezei bágyadtan nyugodtak ölében.

És ienn az utcáról lágyan, olvadóan felesendült a bánatos dallam.

— Meghalni vágyom, halni vágyom

Cilla rózsás arczán két könyesep pergett végig.

Maga se tudta, mi indítja úgy meg; az ő közeli lakodalma-e, vagy a bus dallam, vagy az énekesnő lány hangja vagy özvegy nénjének gyászruhája, vagy tán az a fekete legyező, mely mozdulatlan hallgatott a homályos erkélyen. Egyszerre a kintorna rákezdte a Funicula-funicula vig dallamát.

És Cilla gyásza szétfoszlott. — Az élet mégis szép. És Cesare holnap reggel megjön.

— Milyen jó dolgod van, szólalt meg Angiolina. Nem kell látogatásokat tenned az esküvő után.

— Az ám, azt hiszed, hogy a szomszéd nagybirtokosok meg fognak kimélni ettől az unalmas czeremoniától. Jaj hány vidéki asszonyka fog bennünket meglátogatni és hogy fogok én mint háziasszony, mint a kastélyszeregetre méltó urnője szerepelni, milyen nyájas menyecske leszek, hogy fogok bókolni és hajlongani

— Gyerek vagy te még, Cilla. A házasság veszedelmes dolog.

— Veszedelmes? Miért.

— A következményei veszedelmesek.

— Nem értem.

— Mert még nagyon ártatlan vagy.

— Talán — mert — talán — mert — aztán jönnek a gyerekek?

És szép arcza biborra gyult.

— Tán mert vannak olyan veszedelmes nők, mint azok a hirhedt Elena grófnők és Suzanne márkinék?

— Nem tudsz te még semmit; regény az élet.

— Az enyém szép regény, néni.

— Ez még csak az első fejezet. Légy óvatos a szerelmedben.

— Én szeretem őt és ő szeret engem. És Cilla körültekintett, mintha a hulló árnyékot tanulak akarná hívni. De szava nem talált visszhangra.

A szekrény végre kiürült. Lassan rakosgatta most bőröndjébe a sok csecsebecsét, a csipkegallérokat, a kis reggeli főkötőket és a selyemzsebkecskéket és meg-meg simogatta puha kacsóival, játszott velük mint a gyermek a bábujával és boldog volt, tulboldog, hogy ez a sok finom lenge szövet, ez a sok puha selyem csipke, ez a sok muló, semmis csecsebecse az övé.

— Nénikém, sokan lesznek ott a polgármesteri hivatalban?

— Nagyon sokan.

— És ugy-e, valami rettenetes prédikációt fog nekem a polgármester tartani?

— Az többnyire unalmas prókátor, a kinek sietős a dolga. De a házassági szerződés cikkelyeit komolyan kell meggondolni.

— Ugy-e a hölgyek fehér kalapban jönnek. És a lányok rövid kerek szoknyában?

— Mind kerek szoknyában, uszály oda nem illik.

— És — nénikém. Szoktak ott sirni a polgármester előtt?

— Tetszés szerint. Rendesen a templomban szokott a menyasszony sirni.

— Oh a templomban. Ott már komoly a dolog nagyon — lesz ott virág is, meg tömjén. És a szókefűrtű karénekesek, bő fehér ruhában, akárcsak az angyalok. Oh be szép lesz!

— Hátha még ott leselkedne rád valami cserbehagyott, kétségbeesett szerelmes! Ha az egyszerre csak az oltárhoz lépne és átkot szórva a hűtlen lányra, szíven szurná magát.

— Ez már csak az operákban fordul elő, nénikém. Divatját multa már most.

Mindaketten nevettek.

— Nénikém, mondd, jól fog-e vélem bánni a férjem? Mit tegyek, hogy szeressen? Hogy viseljem magamat? Megmutassam-e, hogy szeretem?

— Dumas azt mondja, hogy igen és Georges Sand, hogy nem.

— És én mit mondjak?

— Lehelj költészetet az életbe, lelkem, költészet nélkül sincsen boldogság.

— De honnan vegyek én költészetet? Ahhoz nem értek, olyan kis liba vagyok, oh nénikém, kétségbe ejt az, amit mondasz.

És szép arcza elszomorodott.

— Nénikém, hová tegyem az ékszereimet? Mondd, viselhetek én most annyi gyűrűt, amennyi csak nekem tetszik? Minden ujjamon egyet. Oh és most kapok már gyémánt fülönfüggőket is. Oh Istenem, be szép.

És sötét szeme felragyogott gyermekes örömeiben.

Végre kiürült a szekrény, minden a helyén volt. De azért nem zárta még le a bőröndöt, mintegy félálomban bámult rá, kétszer-háromszor körüljárta a szobát, villogó szemeivel fürkészte annak minden zugát. Aztán megfordult, reszkető kezekkel lezárta és remegő hangon sutogta:

— Oh néni, édes néni, holnap elmegyek innen — örökre.

És mindaketten sirva fakadtak.

De Cilla kibontakozott nénije ölelő karjaiból, midőn a sötét erkélyről egy hófehér csipkeruhába öltözött sugár nő közeledett feléjük. — Oh Delfine, ugye, te, a ki sohase szerettél, mindezt nagyon nevetségesnek találhatod?

Delfine nem válaszolt.

De sötét szemének révedező tekintete, finom szabásu ajkának gunyos vonaglása és a mély unalom árnya, mely az elvált asszony klasszikus arczán borongott, azt mondotta, hogy igenis — mindez végtelen nevetséges.

HIRDETÉSEK.

Kiadó üzlethelyiség.

A vármegyei Casinó épületében egy üzlethelyiség ez év május 1-től hasznosbérbe kiadó. Ertekezni lehet a Casinó igazgatójával.

1-1

1-3

Értesítés.

Nagyobb mennyiségi tökmag és tányérvirágból készült

olajpogácsa

jutányos árban kapható Vallus János fia Hungária gőzmalmában Jászberény.

Képes levelezőlap kiállítás HÁY és GRÜN

könyv, papir, írószer kereskedésében
SZOLNOKON. (Kintzler ház.)

Hirdetések a kiadóhivatalban felvétetnek.

o o o o o o o o o o o Folyton ujdonság levelező-lapokban. o o o o o o o o o o o

HÁY ÉS GRÜN

o o o vármegyei kő- és könyvnyomdászok o o o
könyv-, papir-, író- és rajzeszköz kereskedése,
o o o könyvnyomdája és könyvkötészete o o o

SZOLNOKON, Kintzler-ház.

o o o Divat- és napilapok előfizetése elfogadtatik. o o o

Igen elegáns, eddig itt még nem látott bál meg hívők.

Van szerencsénk a t. közönség tudomására hozni, hogy

Könyvkereskedésünkben

a legújabb kiadású könyvek kaphatók. Raktáron nem lévő dolgok pedig 48 óra alatt portó költség felszámítása nélkül hozatnak meg. Nagyobb értéket képező jogi, orvosi és mérnöki könyvek hitelre, vagy részletfizetésre szállíthatnak.

Könyvnyomdánkban

hivatalos községi, ügyvédi, kir. közjegyzői, kir. bír. végrehajtói és egyházi nyomtatványok, lakodalmi és bál meg hívók, eljegyzési kártyák, látogatási jegyek, gyászjelentések, plakátok, árjegyzékek, egyáltalán minden a nyomdászat körébe vágó dolgok bámulatosan szép kivitelben a legolcsóbb árban számíttatnak. — Könyvnyomdánk (Nerfeld Ferencz ur üzlete átellenében benn az udvarban) éjjel-nappal üzemben van és így az est folyamán megrendelt sürgős munkák reggelre elkészítettnek a nélkül, hogy azért magasabb díjazást számíttanánk. Vidéki megrendelések portómentesen szállíthatnak. A kiszolgálat szolid és pon-

tos. A nyomtatványok hibátlanok. Nagyobb munkák megrendelése esetén kívánatra vidéken is felkeressük vevőinket személyesen.

Papirkereskedésünkben

ugy a legfinomabb minőségű író- és levélpapírosok, mint luxusdobozok, festékek, festő és paus vásznak (pointles munkákhoz), valamint író, irodai szerek, téntartók és disztárgvak, — a legfinomabb kivitelű pénz-, szivar-, cigaretta tárczák, sétabotok, a legkitünőbb minőségű író- és kopir ténták a legutányosabb árban számíttatnak.

Könyvkötészetünkben

ugy a nagy formátumu hivatalos könyvek, mint diszkötések, ugyszintén galanterie munkák ár és kiállítás tekintetében versenyen felül állanak.

Nagybecsű támogatást kérve vagyunk
tisztelettel

HÁY és GRÜN.

o o o o o o o o o o o Dismütárgyak dus választékban. o o o o o o o o o o o

Spitzer Lajos

férfi- és női divat-áruháza o o o o o o o

Szolnokon.

Tavaszi idényre

férfi- és gyermek kalapok, legjobb minőségű czipők, harisnyák, sapkák, ruhácskék, fehérneműek, divatos nyakkendők, napernyők, blouzok és minden e szakmába vágó cikketek

Legnagyobb o o

választékban

szereztem be és minden igyekezetem oda irányul, hogy ugy a helybeli, mint a vidéki vevőközönséget jó árukkal és olcsó szolid árakkal kielégíthessem.

1—10

Tessék próbát tenni.

Komáromi József

czipő-, kalap-, férfi- és női divatáruháza
Szolnokon. (Baross-utca.)

OLCSÓN

eladok kedvező vétel folytán

CZIPŐT,

kalapot, fehérneműeket és nyakkendőt, 75 krajczár legfinomabb bőrkecstyű, 10 krajczár szőnyeg papucs. — 2 frt 75 krért adok egy pár férfi vagy női czipőt, nem gyári munka! — Vidéki megrendelés pontosan eszközöltetik.

Tisztelettel

Komáromi József,

Baross-utca 2.

KOMÁROMI JÓZSEF

KOMÁROMI JÓZSEF

Tessék próbát tenni.

1—3

Divatos női kabátok

és gallérok,

a legjobb czipők és kalapok,

női s férfi fehérműek,

nyakkendők, keztyük, csinos

bluzok, leány- és fiu-öltönyök

rendkívüli nagy választékban

kaphatók úgy napernyők,

fűzők, harisnyák, pamutok

és kézimunkák

és kézimunkák

Kenéz Lajosnál

ezelőtt Özv. Klein Augusztá, Szolnokon.

Szénási-féle áruk budapesti árai szerint számíttatnak.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség b. tudomására juttatni hogy külföldi utamról visszatérve bevásároltam a legújabb divat szerinti

Női- és gyermek kalapokat.

Bevásárlásomnál főtörekvésem oda irányult, hogy a legújabb francia modelleket szerezzem meg és ezeket a legdúsabb választékban a legjutányosabb ár mellett tartom raktáron.

Gyászkalapokban a legdúsabb választék. Vidéki megrendelések a legsürgősebben és a legpontosabban szállíttatnak.

Üzletem jelen raktárának megtekintésére kérve a nagyérdemű közönséget s becses pártfogásukat kérve vagyok

Szolnok, 1902.

mély tisztelettel

Ország Miksa,
divatkereskedő.

Nagy raktár Szénási Gyula divat- és selyemáru raktárából.

Nagy raktár Brachfeld s. udvari szállító fehérműi és úri divat cikkeiből.

Kintzler Testvérek

mű-órás és ékszerészek

Üzlet: Gorove-utca.

SZOLNOKON.

Saját ház.

Ajánlja raktárukat

INGA, FALI, ÉBRESZTŐ ÓRÁK

svájci remontoir, horgony és henger, arany, ezüst, nickel,

férfi és női zseb-órákból.

Javítások és ujonnan elkészítések egy évi jóállás mellett eszközöltetnek.

Arany ékszerek a magy. kir. fémjelző hivatal bélyegével vannak ellátva, u. m.

KARPERECZEK, BROCHOK.

MEDAL, ÉRMEK, GARNITUROK, FÜLBEVALÓK.

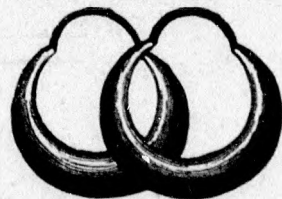
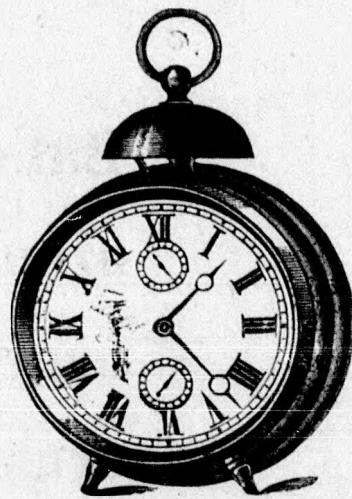
Köves-, karika-, brillant- és gyémánt-gyűrűk.

INGGOMBOK és ARANYLÁNCZOK

gyári áron.

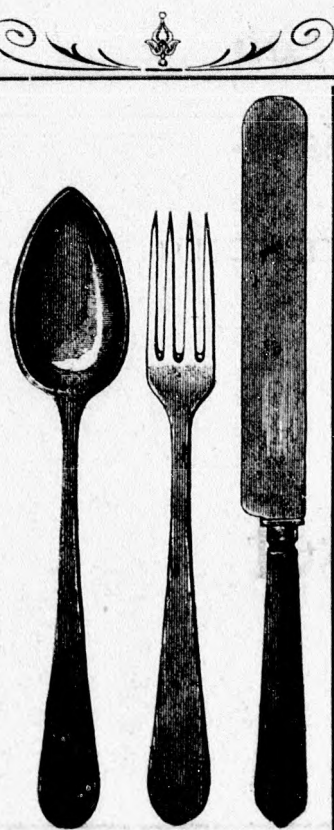
Látszerészeti cikkek minden kivitelben.

13 próbás ezüst tárgyak, asztalszerek, girandok, asztalékek nemesak legdivatosabb, de legjutányosabb áron nagy választékban található.

Vidéki megrendelések pontosan és azonnal teljesítetnek.

Vésési munkák helyben készülnek.

Tisztelettel van szerencsém a nagyérdemü közön-
ség figyelmét felhívni szállító (spediteur) vállá-
lalomra, hol minden megbízatás a leggyorsabban
foganatosittatik. Butor szállító kocsimat vagyok
= bátor a legolcsóbb díj mellett felajánlani. =

Szolnok, 1902. márczius hó.

Kiváló tisztelettel

Krausz Adolf

szállító.

Butorraktáramat, dusan gyarapítottam és
azon kedvező helyzetben vagyok, hogy a
nagyközönség igényeit a legjobb és legszebb
árakkal a legolcsóbb árak mellett elégit-
===== hetem ki. =====

Szolnok, 1902. márczius hó.

Tisztelettel

Gömöri József

butorraktára.